

MOLITVA ZA SKROMNOST

Ivo Balentović

Kakav smo svijet, Bože, u sjeni zla što raste!
Gramziv se stvor u grču propinje nad lešom brata.
Eh, kad bi mogli doseći bezbriгу male laste,
i skromnost sitnoga puža u tijeku crnoga sata.

Zbor zbori o dobroti, a lažnost riječi rubi,
zbor zbori i o miru, a nemir buja posvuda.
Brusimo sablje-guje, uz psovku i škrgut zubi,
u znaku puna stomaka, uz opoj droge i bluda.

Bože, pogledaj, sudli, milostiv pogled spusti
na ljude, mahnito ljudstvo, što je u zastran palo,
što ne zna prave mjere! Prokletstvo ne izusti,
već ulij u ludo srce vjere i smjernosti malo.

Podaj nam ali ne kruha, ne ruha, ne sjaj vanjštine,
već uma smjerna poniznost da nam se vrati,
sjaja dobrote i ljubavi usred ove tmine,
pa da se tiho živi i u skromnosti pati...

I da spoznamo mjeru u dobru i u zlu jednako svakom
i u riječi i djelu da nam ljubav procvjeta;
i da čovjek u krletki betonskoj ne lipše omamâ lakom,
već da spozna blaženstvo bilja i dobrotu ptice sred leta...

PRIJE NEGO...

Alojz Volkman*

Prije nego pijetao dva puta zapjeva
tri puta ćeš me se odreći.

To je temeljna tablica množenja
naših velikih izdaja.

Pred nama nije sigurna
ni vlastita osoba.

»Poreci samoga sebe...«
Je smo gluhi. Mijenjamo se u pijetle.

* Donosimo ovu pjesmu češkog pjesnika Alojza Volkmana iz zbirke *Ponovno rođenje* (Prag, 1982). Pjesmu nam je poslao i preveo na hrvatski naš suradnik Emil Havliček.